„Danskeren,"

et halvugentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" udkommer hver Tirsdag og Fredag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater $1.50; til Udlandet $2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adresseforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,

Blair, Nebr.

„Danskeren" ledes indtil videre af Past. A. M. Andersen som Direktionens Formand.

Alt af Nyheds-Interesse sendes direkte til „Danskeren", Blair, Nebr.

Alle andre Artikler sendes til Past. A. M. Andersen, Viborg, S. Dak.

Entered at the Post Office at Blair, Neb., as second-klas matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danskeren"

bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykkelig Opsigelse modtages af Udgiverne og al Gæld er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læserne henvender sig til Folk, der averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysninger om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Til „Danskeren"s Venner.

Hvad der nu end siges eller kunde siges om „Danskeren", om dens Dygtighed eller Ikke-Dygtighed, saa føler vi os overbevist om en Ting, og det er, at den er bleven mange en kær Gæst, som næsten er dem uundværlig.

En anden Ting kan ogsaa nok med Sandhed siges. I ønsker alle, Venner, at den skal gaa fremad i Dygtighed, vokse sig ud over Drengeaarene og naa til den idrætsdygtige Mandomsalder. I ønsker dens Fremtid betrygget og dens halvugentlige Besøg udvidet til saa mange danske Hjem som muligt.

Men skal disse Ønsker opfyldes, saa maa I hjælpe os.

Det tager Kræfter, og det koster Tid og Penge at gøre et Blad dygtigt.

Flere af os, som særlig arbejde ved „Danskeren" har nu faa megen Kendskab til Bladudgivelse, at vi nok ved hvordan et Blad bør være. Men, som sagt det tager Penge, eller Tid og Kræfter, om man vil; thi Tid og Kræfter koster Penge.

Og hvordan skal vi faa Penge? Ja, dem skal vi jo have af Bladets Holdere, og skal vi forøge vor Indtægt, saa maa vi forøge Antallet af Bladets Holdere.

Og dertil anmoder vi om eders Hjælp, Venner! Husk paa, at det er lige saa meget i eders egen Interesse at faa Bladet udbredt og i det hele taget fremmet, som det er i vor Redaktionen, Ekspeditionen, Direktionen og hvad de nu ellers hedder, som arbejde med Bladets Udgivelse, har slet ikke støre Interesse i Bladets Fremgang, end andre af dets Venner burde have.

Enighed gør stærk. Gælder dette Ordsprog i andre Henseender saa dobbelt her.

Vi klager ikke over Mangel paa Deltagelse. Mange har vist Villighed til at hjælpe, hvor de kan. Nogle har sendt Artikler, andre Abonnenter, enkelte begge Dele. Tak for hver lille Haandsrækning.

Men vi trænge særlig til, Venner, at I alle hjælpe os med at faa Bladet udbredt til nye Holdere. Vil I ikke gøre Alvor af det?

Der er Danske nok i Amerika til at „Dsk." kunde faa 10,000 Abonnenter, og det kan ikke fejle, at der er mange, som vil føle sig tiltalte af „Dsk."s Program, blot de kendte den.

Hvor mange af vore Abonnenter mon vil sende os hver en ny i Løbet af næste Maaned? Lad os se!

Ærbødigst

Red.

Kristendommen er et Liv og ikke en ny Bestræftigelse ved Siden af de andre, som ville berøve os Tiden til den . . . . . Der hører slet ikke mere Tid til for at komme til Himlen end for at gaa til Helvede. C. Hostrup.

* * *

Naar det gælder Sandheden, saa handl uden at tænke paa, hvad andre siger og tænker om dig.

P. A. Ingerslev.

Dansk i Amerika.

„Danskeren" næsten helt ellevild er bleven
I de sidste Numre — om Dansktungen
Professorer, Præster og Lægmænd har skreven,
Ja vidt og bredt og klart og højt har de sungen,
At Dansken maa vi for hver en Pris bevare,
Om vi i Fremtid os rigtig skal klare.

Hr. Miller, Petersen og især Chr. Krogh,
Ja selv Professoren er med i Skrivertog
For Dansk — men saa Nes Lien med sit „Besyv"
Er klar — at Dansk maa dø trods bedste „blyv",
Profet saa galt: efter tre Generationer
Dansk er ude af U. S.s Regioner.

Men det er godt, at Dansk er kommen paa Tale
I „Danskeren" for Daner paa Sletter og i Dale.
Brug nu kun hver sin Klogt og bedste Lune,
Træd frem i værdigt Sprog og sømmelig Kostume.
Giv Klarhed i Sagen og oplys vort Folk,
Vi ønster at høre den allerbedste Tolk.

Dansk, det er Emnet paa staaende Fod.
Skal Hovedet bøjes, skal det rykkes fra Rod?
Dansk — skal det leve i umindelige Tider?
Eller dø som den ringe, saa mange ej lider?
Hvor længe? er Spørgsmaalet fra begge Partier.
Svar: Til frelste er Danskhedens klare Værdier.

Danmarks Historie, Kunst og Filosofi,
Alt hvad er stort i Prosa og i Poesi,
Danmarks Kristendom i Ord og Sakrament —
Det maa bevares som blivende Ferment,
Det maa vi Danske ved fremmede Strand
Kæmpe for — var det til sidste Mand.

Dansk, spør jeg, er det ikke et Gode, en Arv,
Vi maa værne om som alt, der har Marv?
Danske Mænd og Kvinder, staa op, slut Parti,
Sig: Dansk saa længe, til hver en dansk Værdi
Staar prydet i klædelige engelske Dragter,
Og endda vi aldrig det dansk foragter.

Ignatius.

Hvad nytter det?

„Det gaar lystigt!" sa' han Tordenskjold, da havde han kun een Mand, og han græd. Ja, hvem kan næsten i min Stilling blive fri for at tænke paa det. Som Nikolaj skriver (ja, da han kalder mig simpelthen Morten, saa kan og vil jeg ogsaa kalde ham Nikolaj), altsaa, som Nikolaj skriver: „Tankerne kom som en Flok mylrende fattige Smaabørn" ved Læsningen af min Artikel, det passer nok for flere end ham. Thi hvilket Mylder af Tanker om den Sag, jeg skrev om, har ikke allerede funden Vej til „Danskeren". Og dog er Sammenligningen mellem disse Tanker og saa fattige Smaabørn næppe helt rigtig. Thi Tankerne er næsten som Pile, der alle er rettede imod mig eller min Anskuelse. Rigtignok siger Hr. Miller, at der er mange Morten Ibsener paa hans Egn. Men hvad nytter det, saa længer de ikke lader høre fra sig, og jeg ikke kender dem? Mr. Lien, som skriver i Nr. 8, er da saa rimelig, at han indrømmer det „umulige" og det „uundgaalige". Det er altid en Trøst.

Og der er en anden Trøst for en Mand i min Stilling. — Naar har man vel set, at den der var lidt fremsynet og vilde hjælpe sine Medmennesker fremad, ikke maatte kæmpe mod Mængdens sejge Vedhængen ved det vante gamle? Nu vel, jeg indrømmer ogsaa, at det kan være rigtig nok, at alt nyt møder Modstand, saa det kan blive prøvet. Er der saa noget godt deri, vinder det nok frem trods Modstand.

Jeg giver altsaa ikke Kampen op. Men hvordan skal jeg møde al den Mylder af Tanker og Argumenter? Jeg vil prøve at møde dem alle med det Spørgsmaal, jeg har sat til Overskrift: Hvad nytter det? Hvad nytte det at holde paa vort danske Sprog her i Amerika længere end nødvendigt? Thi det er dog vel Nytten og Gavnen, der her maa gøre Udslaget, — ikke smaaligt forstaaet, men det nyttige i vid Forstand, for den enkelte og for Samfundet, for Hjemmet, for Kirken og for Staten?

Men først maa jeg gøre en lille Bemærkning til lidt, Nikolaj skriver. Hvor har det Ærende hen om den lille Pige, der ikke kunde undvære sin Moder, og Konen, der længtes efter, at hendes Fader skulde dø? Han vil da ikke mene, at jeg skulde tage det sidste til mig! I det mulige Tilfælde vil jeg sige, at et Menneske kan da vel nok i et fremmed Land bytte Sprog, naar han finder det tjenligt, og paa samme Tid bevare Kærlighed til Fader og Moder!

Det forekommer mig, at det vist altfor meget er de ældre, indbandrede, der hidtil har blandet sig ind i denne Diskussion. Men hvad nytter det, naar det alligevel er den her i Landet opvoksede Ungdom, der vil gøre Udslaget. Det første unge Menneske, jeg ved, der læste min Artikel, sagde straks: „Det er jeg enig med, „you bet you"! Det var sagt i Spøg, men det var alligevel Meningen. Endnu et Eksempel. En unge Pige, som er nogenlunde hjemme i begge Sprog, fortalte forleden, at angaaende hverdagslige Ting tænker hun paa Engelsk, men angaaende Religion tænker hun paa Dansk, fordi hun har nydt sin religiøse Undervisning paa Dansk. Hun mente, det var bedre, om hun havde nydt Religionsundervisning i samme Sprog, hvori hun har faaet sin øvrige Uddannelse.

Nu mener jeg ikke, at vi intet Hensyn skal tage til Indbandrerne, som ikke rigtig kan tilegne sig det engelske Sprog. Men Spørgsmaalet om Sprogets Bevarelse maa dog væsentlig faa sin Bevarelse af den opvoksende Slægt. I hvad Retning gaar Strømmen der? Nu kan det ikke hjælpe, at nogen kommer med den Oplysning, at vi ikke skal sejle med Strømmen. Det kender jeg nok. Men det er da heller ikke altid ret at gaa imod Strømmen. Emigrantstrømmen er gaaet fra Europa til Amerika; vi har fulgt den og mener at have gjort ret deri. Saa kan det da ikke paa Forhaand være afgjort, at det er galt at følge med Strømmen. Og antag nu den Mulighed, som gerne kan blive til Virkelighed, at om vi gaar imod Strømmen, saa gaar den alligevel sin Gang, og den river Ungdommen med sig, var det saa ikke bedre, om de ældre ogsaa var fulgt med, saa de og de yngre ikke skulde stilles? For ikke at blive misforstaaet lad mig sige, at det er Sprogovergangens Strømgang, jeg her tænker paa, og ikke Tidsaandens eller Vantroens Strømgang. Den sidste skal vi altid i Troens Kraft gaa imod.

T. T. spørger: „Vil de ikke, Mr. Ibsen, være enig med mig om dette: Dersom vort Maal er sat af Herren at gøre alle til hans Disciple bl. a. ved at lære dem at holde alt, han har befalet, saa maa vi tale Dansk i vor Kirke, saa længe der findes en Del danske Folk baade udenfor og indenfor vor Menigheder, som ikke kan forstaa eller gøre sig forstaalig i andet Sprog end det danske, naar det angaar Guds Rige og Sjælenes Frelse?" Jo, Mr. T. T., det er jeg enig med Dem i. Læg Mærke til, at jeg skrev: „Er det ikke klogest for alle Indvandrere at tilegne sig Landets Sprog saa snart som muligt og saa lade Modersmaalet fare". Den Dumhed at lade Modersmaalet fare, før en har tilegnet sig Landets Sprog, er jeg da ikke med paa. Det er der da ingen Nytte i, men stort Tab.

Og lad mig saa med det samme svare dem, der i denne Forbindelse taler om vor kristne og literære Arvs Bevarelse for vore Børn og Efterkommere, at jeg er fuldt enig med jer i, at alt det gode, vi fik i Arv af vor Moder, maa vi alvorligt prøve at lade gaa i Arv til vore Børn, — men Maaden! Maaden! Vi maa vogte os, at vi ikke for Maadens Skyld taber Maalet af Sigte.

Vi staar jo lige midt i en Udvikling. Kan vi raade og lede den, som vi vil? Sæt, at den opvoksende Ungdom gaar over og bliver engelsk. Den higer fremad, og de ældre holder tilbage. Den skønne Arv, der skulde bevares, ligger gemt og vel bevaret i det danske Sprogs Skrin, men Ynglingen har tabt Nøglen til dette Skrin! Hvad nytter Arven ham saa? Var det saa ikke mere sandsynligt, han vilde faa Nytte af den, om den var gemt i det Skrin, han har Nøglen til? Med Glæde har jeg lagt Mærke til, at John Larsen i San Francisco har gjort vor Ungdom og vor Kirke den Tjeneste at oversætte til Engelsk en Del af vore gode dansk-lutherske Kærnesalmer. Det er til et Arbejde i den Retning, jeg sigter.

Nikolajs Spørgsmaal angaaende „Dansk Kristendom for Danske" kan jeg ikke svare paa; thi jeg tænker noget i samme Retning som du, Nikolaj — Luther en Dyster — Kristus en Jøde (menneskelig set). Jeg mener netop, at det er det ejendommelige ved Kristendommen — til Forskel fra alle hedenske Religioner, der i høj Grad er nationale, — at den ikke er national, men passer lige godt for alle Nationer og alle Tider. Derfor kunde den ogsaa betjene sig af Dansk, men lige saa vel og lige saa godt af Engelsk. Hvad siger du til det, Nikolaj?

Morten Ibsen.

Snefnuggene.

(Af Kappel Bøcker.)

„God Dag!" sagde Snefnuggene. De kom med et vældende ned fra en tyk, graa Sky, som langsomt gik hen over Himlen og stadig saa fremad. — „God Dag! God Dag! Her er vi igen. Nu laver vi Vinter — den dejlige Vinter. — Jh, god Dag! God Dag!" — Og de hilste til alle Sider.

„Oh, sørgeligt, sørgeligt", hvislede de store Træer derude i Haven. — „Ja, det er Vinter. Frosten kom for mindst ti Dage siden. Kommer Sneen nu ogsaa, saa ved vi, at den herlige Sommer er tabt, at endogsaa vort Efteraar er borte. Den barske Vinter er over Toppene, og Stormen lurer. Nu ved vi det — vi ved det. Oh, det er stygt at tænke derpaa.

„Hør, hør," hvistede de halvvisne Græsstraa ude paa Markerne. „Hør, hør, hvad Træerne siger. — Sommeren er borte, Farvel! Farvel! — Snefnuggene er over os. Vi dækkes til. Vi gaar bort fra Solen. — Farvel! Farvel! — Vinteren kommer. — Farvel! Farvel!" — Og saa var de borte.

Snefnuggene sank jo, og Marken blev hvid. Fnug ved Fnug gled langsomt ned. Marken blev hvid og Engen blev hvid, som alt var hvidt, selv Husenes Tage.

„Vi gaar over alt," sagde Snefnuggene.

Og Luften blev tykkere.

Men Træernes Grene begyndte at bøje sig. Snefnuggene laa jo i Lag paa Lag. Busene forsvandt, og nu blev det øde. Træerne stred.

„Hvad skal i dog her, alle I Snefnug. Hvem sendte jer Bud? Faar vi da aldrig Fred! Var vi maaske ikke glade nok ved vor dejlige Sommer! Stønnede vi ikke af Glæde over Fuglesangen. Stod vi ikke i festlig Herlighed med det grønne Løv ud til de yderste Kviste! Susede vi ikke i Sommerdagsblæsten, nikkede i den svale Vinde, priste Solen de lange, lange Dage. — Hvorfor kommer I nu? Hvorfor har i Lov at tage vor Glæde. Nu falder vore sidste stakkels Blade, og vi kan ikke hjælpe dem. Sommen er forbi — forbi — nu i Dag forbi, nu, I er kommen".

„Klag ikke", sagde Snefnuggene, „ak, hvorfor klager I? Tror I, vi er onde. Tror I, vi kommer for at tage al eders Glæde. Se nu ud over Marterne. Græsset er borte, Kornet er borte, Sandt, sandt! Men hvis ikke vi stærmede Kornet, hvad vilde det da være til næste Foraar. — Dødt, dødt, dræbt af Frosten og Kulden. — Tror I, vi kommer af Ondskab. Kolde er vi, ja, det er Sandhed, men dog kan vi være og pleje de svage. Græsstraaene klager. Men mon de skulde vide, hvad de selv siger. — De burde jo takke os. — Og saa alle I, store Træer, I staar her og tænker kun paa eders Sommer. — Sig os, tror I nu, at Græsstraaene har det ondt? — Nej, de er falden i Søvn, og de tænker nu paa deres Sommer. De drømmer dernede i Skjulet. De drømmer om Sol og den evige Klarhed. Skulde Græsstraaede være ulykkelige. — Nej, nej, nej! — vi vil intet ondt. — — Og alle I store Træer, som vi ikke kan dække — vil I tale haarde Ord. — Begriber I ikke, at først naar Vinteren har været over jer, kan I ret og rigtigt forstaa til Bunds, hvad en Sommer er. Nej, I skal ikke smile, I skal ikke se haanligt paa os. — Den Tid vil komme, da I forstaar det altsammen." —

Og imens sank Snefnuggene.

Saa blev det Nat. Og Dagen kom, Solen stod lavt; koldt og mørkt og øde var det ud over den vide Jord. Det var den tunge Vinter. Korte var Dagene, stumle, matte. Stormen kom. Sneen væltede. Det røg fra Driverne. Alverden var udslukt. — Træerne troede, at deres sidste Time var kommen. —

Saa en Dag styllede en fin Regn ned, en Regn, der kun var som en Taage i Luften.

„Er der noget nyt?" hviskede Træerne halvdødt, „hvad er der nu? Er der Forandring i Vejret."

Foraarsregnen grinede.

„Ja, der er Forandring. Det er Foraar nu. Se til Sneen! Der er kun hvide Striber tilbage. Det bliver Sommer. Solen staar højt. — Vaagn op! Vaagn op!"

Og Solen skinnede.

Træerne strakte sig. — „Hvad behager! Hvad er dette? Ej, jo! Er det Foraar. — Hvad behager." — Og sønderbrukne endnu streg Træerne ned over Buske og over Marker: „Ej, vaagn op! vaagn op! Det er Foraar."

Og Busene rakte sig og stirrede.

Og frem kom Græsset og saa mod Himlen.

„Jh! Jh! Er det da Tid til at grønnes."

Træerne lo.

Men Busene strakte Armene frem — hver en. — „Vi kommer! Vi kommer! Vent kun en Dag. Vent kun i to, saa har vi Knopper."

Og smilende stod de vældige Træer — og smilede endnu. „Ja, det er Foraar. Vi mærker, at det er Foraar. Forbi er Vinteren. — Farvel, du Vinter! Farvel, du Sne! — Oh, væk er Vinteren, og væk er Sneen. — Farvel! Farvel! — Evige, gode Gud! — Nu er det jo Foraar." —

Regnen blev ved. De sidste Driver var borte. Sorte laa Marken, men Græsset strøbte af al sin Magt, og Buskene stod med et Grønt, der var som aandet ud over alle Kviste. — „Oh, Foraar! Foraar!" — Træerne var en Jubel og tog selv fat. Det brød i Kvistene, Knopper stød frem, og de begyndte at svulme. — „Foraar! Foraar!"

Og Dage gik. —

— Da mørknede Himlen. Store Skyer ulmede op. Det kom som Røg af Ovne. Men Alverden stirrede.

Igen kom Sneen.

„Hvad vil I dog", sagde Træerne, „det er jo Foraar, Foraaret er kommet, og Sommeren staar for. — Hvad vil I?

„Ingenting", svarede Snefnuggene. De kunde knap naa Jorden, før de smeltede. — „Kun vilde vi gerne spørge, om vi ikke har talt Sandhed. Tror I, at I kunde have forstaaet, hvad Sommer er, hvis ikke vi først var kommen?"

Da stirrede Træerne. De saa langt, langt ud over Haver, over Mark og Enge, hvor Græsset strøbte og strøbte, hvor Busene grønnedes og vældige Træer rankedes mod Solen.

„Hurtigt, hurtigt", hvistede Snefnuggene. „Sagde vi ikke Sandhed. Tror I, at I kunde have forstaaet Sommeren, hvis ikke vi først var kommen? Forstod I Sommer, hvis ikke vi havde stabt en Vinter. Forstod I de grønne Enge, hvis ikke vi havde lagt Lagenet, det hvide, ud over al Jorderig. Forstod I Foraarets Liv, hvis ikke Vinterens Død var stabt. Svar os! Svar os! Vi har jo aldrig villet gøre nogen ondt. Vi har kun villet være alle en Glæde."

Endnu engang stirrede Træerne ud. Højt steg Solen, varm, stor og straalende. Snefnuggene sank hen og blev til intet. — „Svar os! Svar os!" streg de. — Og mens Foraarsvinden gik lun og lind over de blomstrende Kroner, bøjede Træerne sig endelig stille. — „Kære Snefnug", sagde de, „vi tror nok, at I har Ret. Det er jer, som lærte os den dybe, vidunderlige Glæde over Foraaret. Tak, fordi I kom. I gjorde os alle en Glæde."

Men Snefnuggene jublede.

„Farvel, Farvel", streg de. — „Vi dø'r, men vi dø'r med Glæde. — Farvel, Farvel! — Vi lærte jer jo at forstaa Foraar og Sommer."

Og saa var de forsvundne.

Saa var det Foraar. Træerne stød Knopper, og Knopperne svulmede. Sommeren gik over Lande. Højt stod Solen, og Jorden gnistrede. Og da Efteraaret kom, og Snefnuggene meldte sig igen, sky og stille, da sagde Træerne:

„Kom I kun. Vi kender jer nu. Det er jer, som skal lære os at glæde os til det næste Foraar."

Bøger til nedsatte Priser.

Vi har modtaget mange gode billige Bøger, som ikke er opført i vort Katalog. Samme sælges til nedsat Pris, saalænge Oplaget varer. Priserne er netto, og Bøgerne sendes portofrit, til Oplaget er udfolgt, i den Orden, som Bestillingerne indløber. Skriv med det samme, inden det er for sent.

☞ Bøgerne bestilles efter Nummer.

3. Vesterlide. Fortællinger og Stitser fra Amerika af Kristian Østergaard. 121 Sider i Omslag. Nedsat fra 60c. til 20c.
4. Mellem Protestanter og Katoliker. Stitser fra Kirkelivet i Tyskland og Elsass, af Fr. Nygaard med 12 Billeder. 216 Sider i Omslag. Udgave af 1893. Nedsat fra $1.00 til 40c.
5. Om og fra Missionen. Af A. G. L. Grove Rasmussen med flere Illustrationer. Udgave af 1895. 320 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.00 til 25c.
6. Indien af Edward Løventhal. Før og nu. Udgave 1895, med ca. 40 store, fine Billeder, fint trykt, stort Format, 365 Sider i Omslag. Nedsat fra $2.40 til 75c.
7. En Samling Vers af Christian Winther, 242 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.00 til 25c.
8. Til Minde om Povl Dons, Grundtvig og Ingemanns Ungdomsven. Udgivet af Ludvig Schrøder. 154 Sider i Omslag. Nedsat fra 75c. til 40c.
9. Livet paa Landet. Skildringer af Anton Nielsen. 186 Sider i Omslag. Nedsat fra 80c. til 40c.
10. Romerst-katolsk Angreb paa Luthers Person belyst af Dr. Frederik Nielsen, Prof. ved Københavns Universitet. Udgave af 1893, 96 Sider, stort Format, i Omslag. Nedsat fra 60c. til 30c.
12. Meddelelser om mit Levned, af Dr. J. P. Mynster. Udgave 1884. 290 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.80 til 40c.
14. Ludvig Hertel: Hans Wilhelm Hertel. Bidrag til den sønderjydske Folkevækkelses Historie, med Portræt. 394 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.00 til 50c.
15. Den blinde Evangelist. Jens Sørensen Dyrholm. Et Mindeskrift, udgivet af Jak. Holm, Sognepræst til Vadum. 58 Sider i Omslag. Nedsat fra 25c. til 10c.
16. En Kirke under Korset. Skildringer fra de russiske Østersøprovinser af Thorvald Elmquist fra 75c. til 25c.
17. Morten Luther, opfattet af Søren Kierkegaard. Et historisk Lejlighedsskrift af A. Liflov. 165 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.00 til 20c.
18. Troens Kamp og Sejer, af Biskop Jens Dinesen Jersie. Paa ny udgivet af D. Hansenmeyer, fra 60c. til 25c.
20. Fra Østjylland. Tre Fortællinger af Knud Skytte. 229 Sider i Omslag. Nedsat fra $1.00 til 60c.
21. Christi syv Ord paa Korset. Betragtninger i Fastetiden, af Fr. Arndt. Oversat efter 3die Oplag. 98 Sider i Omslag. Nedsat fra 50c til 15c.
22. Om Bjovulsdrapen, efter en Række Foredrag paa Askov, af Ludvig Schrøder, 95 Sider i Omslag. Nedsat fra 50c. til 20c.
23. Miraklet, et Stridsskrift af Fr. Jungersen, 74 Sider i Omslag. Nedsat fra 40c. til 20c.
24. Sommer i By. Smaa Landsbybilleder af Bertel Elmgaard med Portræt af Forfatteren og en Indledning af Anders J. Eriksholm, 140 Sider i Omslag, nedsat fra 80c. til 40c.
26. Biskop Otto Laubs Levned. En Livsskildring i Breve, samlet og udgivet af F. L. Mynster og G. Schepelern. 1. Del 408 Sider, 2. Del 388 Sider. Begge Dele i Omslag. Nedsat fra $6. til $2.40.
28. Lyst Syn og Bibelstorm. Lejlighedsbetragtninger af Otto Møller. 96 Sider i Omslag. Nedsat fra 45c. til 20c.

Danish Luth. Publ. House,

Blair, Nebr.